

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.404 van 29 september 2011
in de zaak A. 189.219/VII-37.231.**

In zake : 1. Luc MATTHIJS
 2. Lydie DE WITTE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Veerle Puttemans
 kantoor houdend te 1800 Vilvoorde
 Beethovenstraat 14-16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean Eric Sacré
kantoor houdend te 1060 Brussel
Charleroisesteenvweg 138, bus 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 augustus 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke regering van 29 mei 2008 waarbij het beroep van Jean-Pierre Blommaert cum suis, ingediend tegen de beslissing van het Milieucollege van 24 mei 2007 waarbij de beroepen ingediend tegen de beslissingen van het Brussels Instituut voor Milieubeheer (hierna : BIM) van 25 januari 2007 houdende de aflevering van twee onderscheiden milieuvergunningen voor enerzijds het gebouw "Anciens Combattants I" en anderzijds het gebouw "Anciens Combattants II" gegrond werden verklaard en deze milieuvergunningen teniet werden gedaan, gegrond wordt verklaard, de voormelde beroepen beslissing van het Milieucollege wordt geannuleerd en de op 25 januari 2007 afgeleverde milieuvergunningen worden bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 210.707 van 27 januari 2011 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat er mee gelast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Adjunct- auditeur Dieter Decock heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2011.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Veerle Puttemans, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaten Jean-Eric Sacré en Marino Roosen, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 210.707 van 27 januari 2011, waarbij de debatten worden heropend.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunten van de verzoekende partijen

4. De verzoekende partijen voeren als eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stellen in essentie dat de verwerende partij niet uitdrukkelijk verwijst naar concrete stukken uit het administratief dossier en dat zij voorbijgaat aan de overweging in de beslissing van het Milieucollege van 24 mei 2007 dat er slechts één ondergronds parkeerterrein en één stookplaats bestaat. De verzoekende partijen voeren nog aan dat het onredelijk is "om twee verschillende milieuvergunningen af te leveren voor ketels die gebruik maken van één technische installatie".

In hun memorie van wederantwoord voegen de verzoekende partijen hier nog aan toe dat de verwerende partij steunt op stukken die vals kunnen zijn. Zij houden voor dat er slechts één basisakte bestaat.

In de laatste memorie argumenteren de verzoekende partijen voorts dat het gaat om één kadastraal perceel, en één wegenet met één ondergrondse parking, en dat de gebouwen een geografische eenheid vormen.

Beoordeling

5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de motiveringswet, heeft in de eerste plaats tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht

hem verschaft. De artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte op een afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het begrip afdoende impliceert enerzijds dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing en anderzijds dat zij draagkrachtig moet zijn. De motieven moeten met andere woorden de beslissing kunnen dragen en de bestreden beslissing moet duidelijk de redenen vermelden waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt.

In het bestreden besluit worden, na een theoretische omschrijving van het begrip "technische en geografische uitbatingseenheid" uit artikel 11 van de ordonnantie van 5 juni 1997 betreffende de milieuvergunningen (hierna : milieuvergunningsordonnantie), de concrete elementen opgesomd waarop de verwerende partij steunt om te besluiten dat de kwestieuze inrichtingen geen dergelijke eenheid vormen. Er wordt op gewezen dat er geen sprake is van een geografische eenheid, dat er een gescheiden dagelijks beheer is, dat er twee basisakten en twee stedenbouwkundige vergunningen bestaan, dat de technische installaties van de twee parkings onafhankelijk zijn van elkaar, dat de evacuatie routes in geval van brand en de toegangssleutels van elkaar verschillen, en dat hetzelfde geldt voor de facturen voor de elektriciteit en voor het onderhoud van de riolen.

Het bestreden besluit somt bijgevolg de concrete stavings-elementen op. De motiveringsplicht vereist niet dat in het bestreden besluit, stuk voor stuk, de stellingen uit de beroepen beslissing zouden worden weerlegd. Het volstaat dat de beslissing duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die haar verantwoorden, hetgeen te dezen het geval is.

De Raad van State is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid

tot haar besluit is kunnen komen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het oordeel van de verwerende partij onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Met de voor het eerst in de memorie van wederantwoord aangevoerde kritiek dat de verwerende partij steunt op valse stukken, wordt een andere, onontvankelijke, wending gegeven aan het middel zoals het is aangevoerd in het verzoekschrift.

Het eerste middel is niet gegrond.

Derde middel

Standpunt van de verzoekende partijen

6. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 10 van de milieuvergunningsordonnantie. Het middel houdt in essentie in dat de syndicus niet het vereiste mandaat had om namens de vereniging van medeëigenaars de milieuvergunningsaanvragen in te dienen. De verzoekende partijen wijzen er hierbij op dat in ieder geval uit de processen-verbaal van de algemene vergaderingen van 2004, 2005 en 2006 niet blijkt "dat de syndicus aan de algemene vergadering de aanvraag van twee milieuvergunningen ter deliberatie en stemming heeft voorgelegd". Beide aanvragen gebeurden volgens de verzoekende partijen met gebruik van valse stukken.

In de laatste memorie betogen de verzoekende partijen nog dat de rechtspersoonlijkheid van de betrokken verenigingen van eigenaars niet is aangetoond, en dat met toepassing van artikel 10 van de milieuvergunningsordonnantie die verenigingen, als feitelijke verenigingen, de aanvraag voor een milieuvergunning niet konden indienen. Zij verwijzen tevens naar een vonnis van de vrederechter van het kanton Sint-Joost-Ten-Node waarin zou worden bevestigd dat de voorlopige syndicus de enige syndicus was voor de vereniging van mede-eigenaars van de groep van zes gebouwen, vonnis dat op 24 januari 2011 zou bevestigd zijn door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Beoordeling

7. Artikel 10, eerste lid, 1°, van de milieuvergunningsordonnantie luidt als volgt :

"De aanvraag om een milieu-attest of een milieuvergunning bevat de volgende gegevens :

1° als de aanvrager een natuurlijke persoon is : zijn naam, voornaam en woonplaats; als het om een rechtspersoon gaat : de naam van de firma of van de vennootschap, de rechtsvorm, het adres van de zetel van de vennootschap, alsook de hoedanigheid van de ondertekenaar van de aanvraag; (...)"

De verzoekende partijen betwisten niet dat de milieuvergunningsaanvragen de bovenvermelde gegevens bevatten. Zij stellen enkel het vereiste mandaat van de syndicus in vraag.

Dit heeft geen uitstaans met de geschonden geachte bepaling.

Gelet op wat volgt over de valsheidsprocedure, is er geen aanleiding om in te gaan op de vraag of gebruik werd gemaakt van valse stukken.

In het vonnis van de vrederechter van het kanton Sint-Joost-Ten-Node waarvan sprake in de laatste memories van de verzoekende partijen leest de Raad van State geen argumenten die hun betoog in de voorliggende zaak ondersteunen.

De kritiek die de verzoekende partijen in de laatste memorie formuleren is niet van openbare orde, en er kan niet worden ingezien waarom deze niet in het verzoekschrift had kunnen worden geuit. Zij is dus eveneens onontvankelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

V. Valsheidsprocedure

8. De verzoekende partijen voeren in het tweede middel de schending aan van artikel 11 van de milieuvergunningsoordonnantie, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stellen dat zich in het administratief dossier vervalste stukken bevinden en dat het bestreden besluit bijgevolg is gestoeld op "onjuiste en onvolledige informatie". Zij verwijten de verwerende partij de door de aanvrager neergelegde stukken niet nauwkeurig te hebben onderzocht en gaan in concreto in op de in het bestreden besluit aangehaalde argumenten waarop de verwerende partij steunt om te besluiten tot de afwezigheid van een technische en geografische uitbatingseenheid.

Beoordeling

9. De verzoekende partijen trachten de argumenten van de verwerende partij te weerleggen door er op te wijzen dat de motieven van de verwerende partij gesteund zijn op valse stukken. De verzoekende partijen hebben in dit verband bij de onderzoeksrechter een klacht met burgerlijke partijstelling ingediend "wegens valsheid in geschriften, het gebruik van valse stukken, misbruik van vertrouwen en oplichting".

Artikel 51 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna : algemeen procedurereglement) bepaalt dienaangaande het volgende :

"Zo een partij een overgelegd stuk van valsheid beticht, wordt de partij die het stuk heeft overgelegd door de staatsraad of het lid van het auditoraat belast met het onderzoek, of door de kamer bij dewelke de zaak aanhangig is, verzocht zonder verwijl te verklaren of zij volhardt in haar bedoeling er van gebruik te maken.

Zo de partij op deze vraag niet ingaat, of zo zij verklaart dat zij van het stuk geen gebruik wenst te maken, wordt het verworpen.

Zo zij verklaart dat zij er gebruik wil van maken, wordt er zonder verwijl verslag over uitgebracht bij de kamer bij dewelke de zaak aanhangig is.

Wanneer deze oordeelt dat het van valsheid beticht stuk geen invloed heeft op haar eindbeslissing, wordt er geen rekening mede gehouden.

Zo zij, integendeel, oordeelt dat het stuk van wezenlijk belang is voor de oplossing van het geschil, dan schorst zij het geding tot het bevoegd rechtscollege over de valsheid uitspraak heeft gedaan".

Overeenkomstig het voormelde procedurevoorschrift heeft het lid van het auditoraat, belast met het onderzoek, op 15 maart 2011 de verwerende partij verzocht zonder verwijl mee te delen of zij volhardt in haar bedoeling om van de van valsheid betichte stukken gebruik te maken.

Op 5 april 2011 heeft de verwerende partij op ondubbelzinnige wijze bevestigd dat zij "volhardt in het gebruik van de betrokken stukken".

Pas uit een stuk gevoegd bij de laatste memorie van de verwerende partij blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, op 22 mei 2009, beslist heeft tot buitenvervolginstelling.

De strafrechtelijke procedure is daarmee definitief beëindigd.

Er is bijgevolg geen reden meer om het geding te schorsen.

Er bestaat aanleiding tot het bevelen van een aanvullend onderzoek van het tweede middel.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het eerste en het derde middel.

2. De Raad van State heropent de debatten.

3. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig september tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin